

בית המשפט לענייני משפחה באשדוד

בפני השופטת ענת אלפסי

תמ"ש 6570/07

התובעת: הגברת
נגד
הנתבע: האדון

פסק דין

עניינו של פסק הדין, בתביעה לביטול הסכם ממון והסכם פירוד, לקביעה כי מדובר בידועים בציבור, לקבלת זכויות ברכוש המשותף ולקבלת מזונות. זאת, בטענה כי ניהלו חיים משותפים טרם ההסכם, והחלוקה שנקבעה בו אינה מאוזנת. האם יש לבטל ההסכם? זו השאלה.

א. עיקרי העובדות:

א.1. התובעת והנתבע הכירו בשנת 1999, כאשר התובעת אם לבן שגילו כ - 15 שנים והנתבע גרוש ואב לשני בגירים. אותה עת, התגוררה התובעת בדירה שכורה בעיר X, בעוד הנתבע התגורר בביתו שברח' צ' בעיר Y, ולאחר מכן בבית הוריו.

התובעת טוענת כי תוך פרק זמן קצר הנתבע עבר להתגורר בדירתה השכורה בעיר X, בה טיפלה בו לאחר שנפצע בתאונה, בעוד הנתבע טוען כי התגורר בביתו שלו.

א.2. בחלוף כשנתיים, שכרה התובעת דירה ברח' ב' בעיר Y. לטענתה, התגוררו בדירה זו שנתיים נוספות. לטענת הנתבע, בתקופה זו התגורר בבית הוריו. במקביל, מכר הנתבע את ביתו הקודם, רכש מגרש והחל לבנות עליו בית. אין חולק כי שני הצדדים עבדו וניהלו חשבונותיהם הבנקאיים בנפרד.

א.3. ביום 30.7.02, לקראת המעבר לבית החדש שבנה הנתבע, חתמו שני הצדדים בפני נוטריון על "הסכם חיי שיתוף". ואלה עיקריו:

(1) הצדדים יתגורר בביתו החדש של הנתבע, ברח' א' בעיר Y;

(2) כל צד יישאר הבעלים של הזכויות והחובות שהיו לו ערב חתימת ההסכם; הצדדים ישמרו על הפרדת הרכוש, ואינם מסכימים לאיזון משאבים לפי החוק.

רכוש התובעת: מכשיר טלויזיה, מקרר, ריהוט חדר שינה וריהוט סלון.
רכוש הנתבע: הדירה ברח' א' על תכולתה, כלי רכב וחשבונות בנק.

(3) במידה ויהיו מעוניינים ליצור שיתוף בנכס, יירשמו את הזכויות בו על שם שניהם;

(4) במידה ומי מן הצדדים יבקש פירוד, לא יהווה הדבר הפרת הסכם. הפירוד לא יקנה זכות למזונות, למדור או לטובת הנאה חמרית כלשהיא.

(5) עם זאת, במקרה של פירוד (מטעם מי מן הצדדים), הנתבע ישכור עבור התובעת דירה שעלותה \$350 לחודש, והיא תיקח מבית הנתבע את המיטלטלין המצויינים בהסכם.

ההסכם אושר ביום 30.7.02 בפני הנוטריון עו"ד ש.מ. וקיבל תוקף של הסכם ממון, תוך ציון כי ההסכם נערך בהסכמה חפשית, תוך הבנת משמעותו ותוצאותיו.

א.4. לאחר חתימת ההסכם, עברו הצדדים להתגורר בבית שברח' א' בעיר Y, יחד עם בנה של התובעת וילדיו של הנתבע. התובעת עבדה בחנות בגדים, הנתבע עבד כקבלן כבישים וכל אחד הפקיד משכורתו לחשבון הבנק הנפרד שלו.

במהלך השנים, התובעת הביעה רצונה בנישואין ובהבאת ילד משותף, בעוד הנתבע הסתייג מכך. הדבר עורר מספר רב של ויכוחים בין הצדדים.

בפברואר 2007 הסתיים הקשר בין הצדדים על רקע חילוקי דעות לגבי המשך חייהם המשותפים. התובעת טוענת כי הנתבע החליט להפסיק הקשר, בעוד הנתבע טוען כי היתה זו יזמתה של התובעת.

א.5. ביום 8.3.07 נערך מסמך שכותרתו "ביצוע הסכם חיי שיתוף" ואלה עיקריו:

(1) הנתבע ישלם לתובעת דמי שכירות בגובה \$400 לחודש למשך שנה, ובסה"כ \$ 4,800, וזאת ישירות לידי המשכיר.

(2) התובעת תיקח מדירת הנתבע את המיטלטלין הבאים: מכונת כביסה, תנור, מקרר, טלויזיה, חדר שינה, ספה וחדר ילדים.

(3) מעבר לכך, אין לצדדים דרישות נוספות.

ביום 12.3.07 קיבלה התובעת שיק משוך ע"י הנתבע על סך 20,140 ₪ עבור דמי השכירות, אשר נמסר ישירות למתווך שטיפל בהשכרת הדירה. כאשר עברה להתגורר בדירה קיבלה את המיטלטלין על פי ההסכם, ואת שאר חפציה האישיים. לטענתה, דרשה את חפציה האישיים ואת חפציו של הילד קודם לכן אך נתקלה בדלתו הסגורה של הנתבע. לטענת הנתבע, אספה את חפציה האישיים טרם עזבה אותו.

הסכם הפירוד נערך על ידי עו"ד א.ב., אשר לימים הפכה להיות בת זוגו של הנתבע, רעייתו, ואם ילדיהם המשותפים. במקביל, בן זוגה הקודם של אותה עורכת דין, אדם ושמו מ.ג., הפך להיות בן זוגה של התובעת.

ב. ההליכים והמחלוקות:

1.ב. ביום ____ הגישה התובעת שתי תובענות כנגד הנתבע: האחת - לתשלום מזונותיה כידועתו בציבור, בתמ"ש 6570/07; השניה - לקבלת מחצית הרכוש שנצבר בתקופת החיים המשותפים, בתמ"ש 6571/07.

בשני כתבי התביעה טוענת התובעת כי ניהלה עם הנתבע חיים של ידועים בציבור כשלוש שנים טרם חתימת הסכם השיתוף. על ההסכם עצמו חתמה תחת לחץ, אך ורק על מנת לרצות את הנתבע, תוך ניצול כוחו הכלכלי, וניצול חולשתה כעולה חדשה. לטענתה, היתה תלויה בו הואיל והבהיר לה כי אם לא תחתום על ההסכם לא ייכנסו להתגורר יחד בבית החדש. גם על ההסכם הפירוד חתמה בלית ברירה, לטענתה:

לפיכך, לשיטתה, מתקיימת עילת העושק אשר בעטייה ההסכמים בטלים. משכך, דורשת קבלת זכויותה כידועה בציבור, במסגרת שתי התובענות שהגישה.

בעניין המזונות, טוענת כי זכאית למזונות אשה, חרף העדר הסכם מפורש, וזאת על יסוד הסכם מכללא המשתמע מנסיבות חייהם המשותפים של הצדדים, במהלכם הרעיף הנתבע על התובעת מכל טוב, וכך גם על בנה, משל היה בנו שלו.

לחלופין, זכאית למזונות אשה מכח עקרון תום הלב, נוכח העובדה שמדובר בפירוד מיידי, אשר לא יכולה היתה להיערך אליו. לפיכך, דורשת מזונות למשך חמש שנים, בגובה 7,030 ₪, בהפחתת דמי השכירות בהם נשא בגובה 1,600 ₪ לחודש משך השנה הראשונה. בנוסף, דורשת פיצוי בגובה 100,000 ₪.

בעניין הרכוש, טוענת התובעת כי בהעדר הסכם, ונוכח העובדה שחיו כידועים בציבור, חלה על הצדדים חזקת השיתוף. לשיטתה, נוכח העובדה שהנתבע היה המפרנס העיקרי בעוד היא היתה המפרנסת המשנית, אשר הקדישה זמן רב לבית פנימה, יש לבחון לא רק את כוונת הצדדים, אלא לבחון מהו האיזון הנכון ביניהם.

בכתב התביעה דרשה מחצית דירת המגורים ברח' א' בעיר Y, אך במהלך הדיונים חזרה בה מדרישתה זו. דרישתה לקבלת מחצית המיטלטלין נותרה בעינה.

בנוסף, דרשה מחצית הזכויות שצבר במועצה האזורית ___ בגין עבודות פיתוח ועפר ובגין זכויות הפרישה שצבר, לרבות קרנות השתלמות, קופות גמל, פוליסות ביטוח, פדיון ימי חופשה ומחלה, פיצויי פיטורין, נכסי קריירה ונכסי עתודה כלכלית.

2.ב. ביום _____ הגיש הנתבע **כתבי הגנה** בשתי התובעות, בהן מכחיש כלל טענות התובעת.

לטענתו, ההסכם נערך לקראת מעבר למגורים משותפים בבית החדש שבנה, והפרדת הרכוש אכן היתה תנאי לצעד זה. הנוטריון הקריא לצדדים את ההסכם מספר פעמים, והצדדים חתמו עליו ההסכם ברצון ומתוך הבנה מלאה. התובעת שלטה היטב בשפה העברית, ולראיה - הסכמי השכירות עליהם חתמה בעצמה, עבודתה בחנות "____" מול קהל דובר עברית, קריאת מגזינים בעברית ועוד. שני ההסכמים תקפים, והצדדים פעלו על פי הקבוע בהם.

הנתבע מוסיף וטוען כי בסמוך לפירוד, ניהלה התובעת במערכת יחסים עם אדם אחר, ושמו מ.ג., אשר בעבר היה בן זוגה של עו"ד א.ב. רק כאשר אותו ג' סיפר לתובעת כי עו"ד א.ב. עזבה אותו ונמצאת בקשר עם הנתבע, החלה התובעת להערים קשיים והחליטה על הגשת התביעה, בסיועו ובעידודו של אותו מ.ג..

לטענתו, אין כל יסוד לביטול ההסכם או לעילת העושה: התובעת לא סבלה מכל מצוקה או חולשה שכלית, וההיפך הוא הנכון, שכן לתובעת היה ניסיון בעריכת הסכמים דוגמת הסכמי השכירות הקודמים בדירות ששכרה; הנתבע מעולם לא ניצל אותה, הואיל וההסכם משקף את מצב הנכסים הנכון למועד עריכתו, הנתבע אכן צבר רכוש בזיעת אפיו ולא היה מעוניין לחלוק בו; ותנאי ההסכם תואמים את המקובל.

עוד מדגיש הנתבע כי אין מדובר בהסכם שנערך לאחר תקופה ממושכת של חיים משותפים, כי אם בראשיתה של תקופה זו.

בעניין המזונות מפנה הנתבע להסכם בו נקבע מפורשות כי לא תהא זכאית להם לאחר הפירוד, למעט שכ"ד לשנה בגובה \$ 350 לחודש, כאשר בפועל שולמו לה \$400 לחודש, למשך שנה מראש. לטענתו, אף העביר לה 3,000 ₪ נוספים באותו חודש, לבקשתה.

בנוסף טוען כי התובעת היא שהחליטה להיפרד, נוכח חוסר רצונו של הנתבע להינשא לה ולהביא עימה ילד משותף. גם מטעם זה, אינה זכאית למזונות.

הנתבע מדגיש כי מיד עם הפירוד, המשיכה התובעת במהלך חייה הקודם, לפיו עובדת לפרנסתה ומתגוררת בדירה שכורה, כאשר עבור השנה הראשונה שילם שכר הדירה. לפיכך, אין כל יסוד לטענתה לפינה נותרה "ללא קורת גג" מעל ראשה.
עוד טוען כי אין כל יסוד לדרישת הפיצוי, וודאי לא במסגרת תביעת המזונות.

בעניין הרכוש טוען כי אין כל יסוד לדרישות הללו, נוכח ההסכם. עוד טוען כי הבית לא נרכש במאמץ משותף, ואף לא מתוך כוונת שיתוף. בנוסף, טוען כי ככל שדורשת שיתוף בזכויות, עליה להשתתף במחצית החובות. יתרת החובה בבנק עת הפירוד היתה 200,000 ₪ ולכן עליה לשאת במחצית, בגובה 100,000 ₪.
באשר למיטלטלין - זכאית לקבל את שנקבע בהסכם ותו לא.
באשר לזכויות מן המועצה האזורית ___ - טוען כי מעולם לא עבד שם. הכספים בקופות הגמל - נצברו טרם החיים המשותפים, וממילא אינה זכאית לקבלתם.

3. ב. **במקביל להליך שהתנהל בבית משפט זה** בין התובעת לבין הנתבע, התנהל הליך מקביל בבית המשפט לענייני משפחה בבאר שבע בין עו"ד א.ב. לבין מר מ.ג., בגין מערכת היחסים שהיתה ביניהם. זאת, טרם "חילופי הזוגות" אשר לאחריהם הפכה עו"ד א.ב. להיות בת זוגו של הנתבע, בעוד מ.ג. הפך להיות בן זוגה של התובעת.

4. ב. **בישיבות קדם המשפט** בית המשפט הציע לצדדים דרכים שונות לסיום שתי התובענות בהסכמה, לרבות לפי סעי' 79א לחוק בתי המשפט, ולרבות פניה להליך גישור לגבי שתי התובענות. בפועל, התובענה בבאר שבע אמנם נמחקה, בעוד התובענה בבית משפט זה נותרה בעינה. לפיכך, נקבעו מועדים לשמיעת ראיות. בשלב זה, התברר כי עו"ד א.ב. תידרש למסור עדות, ועל כן הוחלף הייצוג. מטעם זה, נדחו מועדי ההוכחות.

5.ב. **העדויות** שהוגשו לקראת דיוני ההוכחות, היו הן תצהירי עדות ראשית של בעלי הדין, והן תצהירי עדות ראשית מטעם העדים שזימן. זאת, למעט עו"ד ש.מ., עורך הסכם השיתוף, אשר מסר עדותו הראשית בעל פה. דיוני ההוכחות נמשכו זמן רב, תוך כדי הפניה לגישור ולניסיונות פשרה נוספים, נוכח ההליך שהתנהל בבאר שבע, ונפרסו על פני 140 עמודים. העדויות יופרטו בהמשך.

6.ב. בתום שמיעת העדויות הוגשו **סיכומים**. התובעת חזרה על הנטען בכתב התביעה, תוך הפניה לעדויות ולאסמכתאות משפטיות, כאשר היא מציינת כי מוותרת על הדרישה בעניין הדירה. הנתבע חזר על הנטען בכתב ההגנה, הפנה לעדויות השונות, והוסיף טענות בעניין הליכים נוספים הנוגעים לתלונה שהגישה התובעת כנגד הנתבע ביחידה לחקירות הונאה במשטרה, ואשר נסתיימה בלא כלום אך גרמה לנתבע מעצר מיותר. בסיכומי התשובה טענה התובעת כי הדברים חורגים מכתבי הטענות, ועל כן אין לדון בהם. אכן כך פני הדברים.

7.ב. **נוכח האמור לעיל, המתווה לבירור התובענות הוא כדלקמן:**
תחילה יש לברר תחילה האם ההסכמים תקפים והאם מתקיימת עילת הביטול הנטענת.
אם כן - יש לברר מהן זכויות הצדדים ללא ההסכם; אם לאו - יש לדחות התובענות.
להלן תובא המסגרת הנורמטיבית, לאחריה העדויות ולבסוף הממצאים והמסקנות.

ג. המסגרת הנורמטיבית:

1.ג. **סעיף 2 (ג1) לחוק יחסי ממון בין בני זוג התשל"ג - 1973, קובע כדלקמן:**

"הסכם ממון שנכרת לפני הנישואין יכול שיאומת בידי נוטריון לפי חוק הנוטריונים, תשל"ו-1976, ובלבד שהנוטריון נוכח שבני הזוג

הניצבים בפניו עשו את ההסכם בהסכמה חופשית ובהבינם את משמעותו ותוצאותיו".

האישור על פי חוק זה נועד להבטיח את גמירות דעתם של הצדדים ולוודא כי ההסכם נערך מתוך רצון חופשי, ללא לחץ או כפייה או השפעה בלתי הוגנת ולאחר שבית המשפט ווידא כי הצדדים הבינו בדיוק את משמעות ההסכם ותוצאותיו האפשריות.

ר' ע"א 487/87 אבידור נ' אבידור, פ"ד מב(3), 499.

תנאים אלה נועדו להבטיח כי מערכת היחסים הטעונה והמורכבת בין בעל לאישה, לא תגרור אחריה יתרון בלתי הוגן או ניצול לרעה
ר' א. רוזן צבי, "דיני משפחה בישראל, בין קודש לחול", עמ' 364.

ההלכה הפסוקה קובעת כי על המבקש לבטל הסכם גירושין ו/או תנאי מתנייתו לעמוד בנטל ראיה גבוה במיוחד של טעמים כבדי משקל, אשר יצדיקו את המסקנה כי דין ההסכם להתבטל. ר' ע"א 2495/95 הדס בן לולו נ' אליאס אטרש פ"ד נא(1), 557.

משכך, לא בנקל יבטל בית המשפט הסכם שאושר כנדרש, שאם לא כן יימצא האישור נטול תוקף. ברי כי הנטל הכבד להוכיח את התקיימות העילות החוזיות לביטול ההסכם מוטל על הטוען להתקיימותן. ר' תמ"ש 6454/07 פלוני נ' פלוני (18.11.10)

מן הטעמים הללו, דחה בית המשפט תביעה לביטול הסכם, חרף קיומן של נסיבות מיוחדות וחריגות, לרבות לידת ילד אוטיסט.
ר' תמ"ש (ת"א) 28267-09-12 א.ו. נ' ח.ר.ו. (6.1.14) מאת כב' השופטת זייטנסקי.

ג.2. סע' 18 לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג - 1973, שכותרתו "עושיק" קובע:

"מי שהתקשר בחוזה עקב ניצול שניצל הצד השני או אחר מטעמו את מצוקת המתקשר, חולשתו השכלית או הגופנית או חוסר נסיונו, ותנאי החוזה גרועים במידה בלתי סבירה מן המקובל, רשאי לבטל את החוזה".

הלכה פסוקה היא בפנינו כי עילת העושק כוללת שלושה יסודות מצטברים:

- (א) מצבו הירוד של הנעשק: מצוקה, חולשה שכלית או גופנית, או חוסר ניסיון של הנעשק, בזמן כריתת החוזה;
- (ב) התנהגות העושק: ניצול מצבו של הנעשק על ידי העושק או אחר מטעמו, כדי לגרום לו להתקשר בחוזה;
- (ג) היעדר איזון בין הערכים המוחלפים בין העשוק לעושקו: תנאי החוזה גרועים במידה בלתי סבירה מן המקובל.

ר' ע"א 4839/92 יוסף גנז נ' מרדכי כץ, פ"ד מח(4), 749, 757-758:

הלכה למעשה, נדירים הם המקרים בהם קבעו בתי המשפט כי מתקיימים יסודותיה של עילת העושק. הדבר נעשה רק במקרים חריגים בהם אחד הצדדים נמצא כמי שהיה נתון במצוקה נפשית ובחוסר שיקול דעת מוחלט, על פי חו"ד פסיכיאטרית.

ר' תמ"ש (נצרת) 9913/07 ש.ש. נ' צ.א. (10.10.13) מאת כב' השופטת גורביץ.

חריג נוסף נתקיים כאשר נקבע כי הסכם שנערך לאחר תריסר שנות חיים משותפים, הציג חלוקת רכוש שאינה תואמת את המציאות, וקבע כי האשה תהא זכאית לזכויות מועטות רק אם תטפל באיש עד יומו האחרון. ר' תמ"ש 51940/98 פלונית נ' אלמוני (4.8.02).

בענייננו, התובעת מנסה להשליך יהבה על פסק הדין האמור, ועל כן טוענת במשנה תוקף לקיומם של חיים משותפים כידועים בציבור כשלוש שנים טרם

חתימת הסכם השיתוף. זאת, כמעין משקל מצטבר לטענתה בעניין עילת העושק בגינה מבקשת לבטל ההסכמים.

ד. העדות:

ד.1. עדות התובעת:

עדוטה הראשית הוגשה בתצהיר, בו חוזרת על טענותיה בכתב התביעה. בחקירתה הנגדית התובעת מודה שלמדה עברית באולפן עם עלייתה ארצה בשנת 1994 (עמ' 4 ש' 10-11).

מודה כי את הדירה בעיר X שכרה כבר בשנת 1995 (טרם היכרותה של הנתבע), חתמה על הסכם השכירות בעברית, שילמה בעצמה מחשבון הבנק שלה. אותה עת אף קיבלה קצבת הבטחת הכנסה כאם חד הורית. (עמ' 6 ש' 23 עד עמ' 7 ש' 15).

בשנת 2000 עברה לדירה שכורה בעיר Y, גם שם חתמה בעצמה על הסכם שכירות בעברית, שילמה מחשבון הבנק שלה. גם כאן, בחלק מהזמן קיבלה קצבת הבטחת הכנסה כאם חד הורית (עמ' 7 ש' 15-29).

בהמשך טענה כי התובע התגורר בדירתו ברח' צ' רק עד אפריל 1999, שאז השכיר את הדירה ל"שוכר כושי" כלשונה. לטענתה, במאי 1999 עבר להתגורר עימה בעיר X (עמ' 13). יצויין כי קודם לכן, כאשר נשאלה הכיצד טענתה כי הנתבע התגורר עימה מתיישבת עם הצהרתה כלפי המוסד לביטוח לאומי לפיה הינה חד הורית ועל כן זכאית לסיוע בשכר דירה (בגובה כ- 1,000 ₪ לחודש) ולקבלת הבטחת הכנסה כחד הורית, טענה כי שיקרה בעניין זה (עמ' 8 ש' 16 - עמ' 10 ש' 6).

התובעת מודה כי מאז ומעולם ניהלו היא והנתבע חשבונות בנק נפרדים (עמ' 18 ש' 6-16).

עוד מודה כי עבדה במספר חנויות מותגים לבגדים, כאשר כל העת הפקידה משכורתיה לחשבון הבנק שלה, ולא לזה של הנתבע. (עמ' 18 ש' 16 - עמ' 19 ש' 4).

התובעת מודה כי מתחילת הקשר רצתה להינשא ולהביא ילד משותף, אך הנתבע טען כי הדבר ייעשה בעתיד. אמנם ביצעה הפלה, אך זאת לבקשת הנתבע. (עמ' 20 ש' 8-26).

התובעת ידעה כי הבית ברח' צ' שייך לנתבע, בו התארכה לעיתים בסופי שבוע. בנוסף, ידעה כי לנתבע שלושה חשבונות בנק: בבנק איגוד, בבנק הפועלים ובבנק לאומי. היא עצמה, מעולם לא היתה שותפה בחשבונות הללו. (עמ' 21 ש' 14-24).

התובעת מודה כי הנתבע מכר את הבית ברח' צ' בשנת 2000, בסכום העולה על 300,000 ₪ (עמ' 20 ש' 11-17). מודה כי בתמורה רכש את המגרש עליו נבנה הבית ברח' א' "ועוד משהו". (עמ' 22 ש' 18-21).

בדירה השכורה בעיר Y התגוררה כשנה עד שנה וחצי, יחד עם הנתבע (עמ' 13 ש' 2-20).

הסיבה לכך שחתמה על ההסכם לחיים משותפים היתה דרישת הנתבע טרם חייהם המשותפים בבית החדש שבנה. התובעת ציינה כי הבינה את רצונו בהסכם הואיל והיה גרוש פעמיים, ולא רצה שישקרו לו. היא היתה מוכנה לחתום על מנת שייווכח כי אוהבת אותו ואינה מעוניינת בכספו כי אם בו עצמו, כאדם. (עמ' 14 ש' 18-28). על דברים אלה חזרה בהמשך (עמ' 25 ש' 25-27). הודתה מפורשות שלא איים עליה (עמ' 26 ש' 1-7). הודתה כי עם המעבר השתפר מצבה, הואיל וחיה ברווחה כלכלית. (עמ' 26 ש' 15-17).

מודה כי רשימת המיטלטלין בהסכם נכתבה יחד עם הנוטריון, כאשר המיטלטלין המיוחסים לנתבע נרכשו על ידו, לקראת המעבר לדירה החדשה (עמ' 15 ש' 19-28).

באשר לדרישה לתשלום שכ"ד לשנה הראשונה במקרה פירוד: בישיבת ההוכחות הראשונה (10/08) טענה כי מדובר ברעיון של הנתבע אך בישיבת ההוכחות השניה הודתה כי מדובר ברעיון שלה (עמ' 24 ש' 8-9).

התובעת מודה כי כלי הרכב מסוג מאגנום אשר נרכש לאחר תחילת חייהם המשותפים, כי מומן על ידי מכירת כלי רכב אמריקני שהיה ברשות הנתבע טרם תחילת חייהם המשותפים (עמ' 15 ש' 15-18).

כאשר חתמה על ההסכם, הרכוש שהיה לה הוא זה המצויין בהסכם (עמ' 24 ש' 1-7).

אצל הנוטריון עו"ד ש.מ. היתה ככל הנראה פעמיים (עמ' 24 ש' 13-15). קודם לכן הנתבע הראה לה ברחוב מיהו. לאחר חתימת ההסכם קיבלה עותק ממנו, שמרה אותו בכספת, אך בהמשך - נעלם. לקראת הדיון, קיבלה מהנוטריון עותק מן ההסכם.

הודתה כי כאשר חתמה על ההסכם, הבינה שהעסק של הנתבע נשאר בבעלותו בעוד הכספים והזכויות שלה ממקום עבודתה נשארים בבעלותה (עמ' 27 ש' 21-23).

התובעת הודתה מפורשות: "הבית היה שלו ונשאר שלו" (עמ' 26 ש' 27). מטעם זה, בהמשך הודיע בא כוחה "אנחנו גם לא דורשים את הבית" (עמ' 27 ש' 2).

באשר לשימוש בכספים בתקופת חייהם המשותפים: כאשר התגוררה בדירתה השכורה עיר X (לטענתה עם הנתבע) היא שילמה את דמי השכירות והוא שילם עבור קניות וחשבונות. כאשר עברו לבית שבנה הנתבע ברח' א', היא נהגה לרכוש ביגוד להם ולילדים, בעוד הוא היה עורך קניות בסופרמרקט, ומשלם חשבונות כגון גז, ארנונה וחשמל (עמ' 31 ש' 4-11).

באשר למערכת היחסים בינה לבין הנתבע, הודתה כי היו מספר מריבות, ושתי פרידות שכל אחת מהן ארכה מספר ימים. הכחישה טענתו לפיה רדפה

אחרי ביתו עם סכין, והודתה כי חתכה את עצמה, לטענתה בטעות. לטענתה, הדבר היה בתקופה רגישה בה אביה היה מאושפז (עמ' 28 ש' 6-24).

באשר לפירוד עצמו: טוענת כי גורשה בבושת פנים, ללא הזדמנות ליטול חפציה האישיים והציוד הדרוש לבנה לבית הספר. לבסוף קיבלה אותם, צלרבות ציוד אישי ותמונות, נתונים בשקיות אשפה, והדבר בייש אותה עד מאוד (עמ' 25 ש' 14-24, ועמ' 29 ש' 5-8).

על הסכם הפירוד מופיע התאריך 11.3.07, אך למעשה חתמה עליו יום לאחר מכן, כאשר קיבלה את השיק עבור דמי השכירות (עמ' 11 ש' 1-15 וכן עמ' 27 ש' 24-25).

השיק עבור דמי השכירות היה משוך על ידי הנתבע לפי סכום חדשי של \$400 לחודש למשך שנה לבקשתה, במקום \$350 על פי ההסכם (עמ' 27 ש' 26 - עמ' 28 ש' 5).

באשר למערכת היחסים עם מר מ.ג., הודתה בקיום קשרי ידידות ובעזרה הדדית, לאחר שהתברר לו כי קיים קשר בין עו"ד א.ב. לבין הנתבע. בנוסף, הודתה בבילוי משותף באילת במימונו, בטיול משותף בפראג במימונו, בכך שליווה אותה לבית המשפט, בכך שמכוניתו חנתה ליד ביתה (לטענתה על מנת לסייע לה להתכונן לדיון) ואף בתמונת בנה ליד מכוניתו ובתוכה (עמ' 29 ש' 8 - עמ' 30 ש' 16).

באשר לסיבה להגשת התביעות: תום עדותה מודה כי הגישה את התביעות בעיקר מפני שנפגעה מהתנהגותו ומכך שהשליך אותה בלא כלום. ציפתה כי לכל הפחות ייתן בידה סכום כלשהוא בעזרתו תוכל להתנהל. וכלשונה: "אם הוא היה מתנהג יפה ועוזר לי, לא הייתי תובעת אותו. בסופו של דבר צריך להיות בני אדם, אתה חי עם בנאדם 8 שנים אז תתנהג יפה". (עמ' 31 ש' 25-13).

עדותה של התובעת לא הצטיינה בעקביות יתירה, אך ניכר בה כי במהלך העדות השכילה להבין כי אין זכות קנויה בידה לקבלת נכסים שמעולם לא היו שלה. היא אמנם ציפתה לגילוי התחשבות, אך לא מעבר לכך.

2.ד. עדות הנתבע:

עדותו הראשית נמסרה בתצהיר, בו חוזר על הנטען בכתב ההגנה. בעת חקירתו הנגדית, היה נשוי לעו"ד א.ב., ולהם תינוקת משותפת (עמ' 32 ש' 23-8).

כאשר הכיר את התובעת, עבד יחד עם אחיו בבניית כבישים. כעבור מספר חדשים מכר את ביתו בעיר Y, ובתמורה שקיבל רכש מגרש ובנה בית. בנוסף, נטל הלוואות לצרכי עבודתו. (עמ' 33 ש' 14-27). בהמשך הפסיק לעבוד עם אחיו והחל לעבוד כעצמאי, משיקולים כלכליים (עמ' 35 ש' 18-29).

את התובעת אכן הכיר בשנת 1999, וביקר בדירתה בעיר X (עמ' 34 ש' 1-4).

מודה כי את הבית ברח' צ' השכיר לכשלושה חדשים, לאחר שמכר אותו ובזמן שבנה את הבית ביח' א', אך לטענתו בתקופה זו התגורר אצל אביו, משך כשנה וחצי. מכחיש לחלוטין טענת התובעת לפיה התגורר עימה בעיר X, ומסביר: ילדיו התגורר עימו, הוא זקוק היה למרחבים, היה לו בית מרווח עם נוף לים, ולא היתה כל סיבה לכך שיעבור לבית צפוף בעיר X. (עמ' 36 ש' 1-21). בנוסף, משרדו נמצא בעיר Y וגם מטעם זה לא עבר לעיר X (עמ' 43 ש' 15-16).

מודה שעבר פריצת דיסק, אך זאת עקב נפילה מטרקטורון ולא עקב תאונה עם אופנוע ים. (עמ' 26 ש' 1 עד כעמ' 37 ש' 19). קיבל דמי פגיעה מהמוסד לביטוח לאומי למשך כחצי שנה. כנשאל האם דיווח על תאונת טרקטורון במקום על תאונה באופנוע ים על מנת שהדבר ייחשב תאונת עבודה ולא יידרש להחזיר הכספים שקיבל כדמי פגיעה, השיב שייתכן כי עורכת הדין אשתו לא דייקה כאשר מילאה הטפסים (עמ' 36 ש' 22 - עמ' 38).

לגבי המגורים בעיר Y לאחר מכירת דירתו ברח' צ', טוען כי מעולם לא התגורר עם התובעת דרך רבע ברח' ב'. מאשר כי עו"ד א.ב. ומר מ.ג. התגוררו באותו בניין בו התגוררה התובעת, בדירה ממול.

לגבי הסכם השיתוף, מודה כי פנה לעו"ד ש.מ. אותו הכיר קודם לכן. החתימה היתה אחת"צ, יחד עם התובעת. היו שני מפגשי הכנה ולאחר מכן מפגש חתימה, לאחר הקראת ההסכם. תחילה היסה ולאחר שקראה ובדקה - הסכימה. התובעת שוחחה ישירות עם עו"ד מ', ללא התערבות הנתבע, כדי שתחוש בנוח (עמ' 44 ש' 22 - עמ' 45).

לפני הפגישה ישב עם התובעת בבית קפה, שוחח איתה על ענין הרכוש, את דבריהם העלו על הכתב ועם מסמך זה ניגש לעו"ד מ'. עוה"ד אמר שיעלה הדברים על הכתב, ולפגישה הבאה הגיע יחד עם התובעת. בפגישה זו קרא לראשונה את ההסכם שהכין עורך הדין. אינו זוכר מתי שילם את שכר הטרחה. (עמ' 46 ש' 11 - עמ' 47 1).

הנתבע מציין כי עובר לחתימת ההסכם עבד, היו לו כספים ממכירת הדירה הקודמת ובמקביל נטל הלוואות כקבלן כבישים, אינו זוכר הפרטים, את זוכר כי פירנס את עצמו ואת הילדים. התובעת אף היא עבדה ופירנסה את עצמה (עמ' 47 ש' 2 - עמ' 48 ש' 5).

חייהם המשותפים, לטענת הנתבע, ידעו מתחים רבים. התובעת נהגה להשתכר ופעם אף שלפה סכין ואיימה על ביתו. לא התלונן במשטרה כדי לא לפגוע בה, אך ביקש ממנה לעזוב את הבית. לאחר כשבועיים ריחם על בנה והחזירם לביתו. התובעת ביקשה להתחתן ולהביא ילד משותף, אך הוא לא הודיע לה כי אינו מעוניין בכך. בכל ויכוח היתה אומרת שאם זו עמדתו, תעזוב אותו, קמה והולכת, עוזבת ושוב חוזרת. הפרידה הסופית אף היא היתה סביב עניין זה. התובעת דרשה להתחתן. הוא נסע אליה למושב _____, ואמר שאינו מעוניין להתחתן או להביא ילד. תוך שעה היא הגיעה, ארזה חפציה בשלוש מזוודות ונסעה לאימה. אר לאחר חתימת ההסכם החליף המפתח בביתו. (עמ' 48 ש' 15 - עמ' 49 ש' 25 וכן עמ' 52 ש' 12-25).

הסכם הפירוד נערך כשבועיים לאחר הפרידה, לאחר שהתובעת דרשה ממנו לאתר עו"ד מיידית. לשם כך, פנה לחברו מ.ג. וזה הפנה אותו לעו"ד א.ב., שהיתה בת זוגו אותה עת. הנתבע הסכים להעביר לתובעת \$400 לחודש (במקום \$350 על פי ההסכם). בנוסף, העביר לה 3,000 ₪ דרך בנה (עמ' 50-49).

לצורך הסכם הפירוד, מסר לעו"ד א.ב. את הסכם הממון וביקש שתערוך לפיו הסכם פירוד. עוה"ד שוחחה עם התובעת, התובעת הגיעה למשרד עוה"ד לבדה, לקחה את השיק עבור דמי השכירות ואישרה קבלתו בחתימתה. בהמשך שלחה אדם שיאסוף עבורה את המיטלטלין (עמ' 51 ש' 4 - עמ' 52 ש' 10). יצויין כי לכתב ההגנה צורף אישור בכתב ידו של המוביל לפיו המיטלטלין נמסרו ביום 26.3.07 בשעה 11:00.

עדותו של הנתבע היתה סוערת, אך התרשמתי כי זהו אופיו. עם זאת, עדותו היתה עקבית ובעניינים הנוגעים לתובענה הנטען בתצהירו לא נסתר. נראה כי הבין שהויכוחים במערכת היחסים יימשכו עוד ועוד, ועל כן יש לסיימה. מנסיונו ידע כי יש לעשות כן באופן מסודר, ולכן פנה לעו"ד שתטפל בכך, בהתאם להסכם ולפי התוספות שביקשה התובעת.

3.ד עדות מ.ג. - בן זוגה השני של התובעת:

באשר להיכרות עם הנתבע, בתצהיר עדותו הראשית טוען כי הכירו מעבודה משותפת בעבר. בהמשך, פגש בו כאשר הוא עצמו התגורר עם עו"ד א.ב. בעיר Y, בעוד הנתבע התגורר בדירת התובעת בעיר Y (מול הדירה בה התגורר בעצמו). טוען כי הוא והנתבע נהגו לצעוד יחד ברגל בשעות הערב ובמהלך שיחות אלה סיפר לו הנתבע על אהבתו לתובעת ועל האמון שנתן בה.

בחקירתו הנגדית נשאל כיצד הצהיר על הליכות משותפות בשעה שבתביעתו נגד חברת הביטוח הצהיר על בעיות גב קשות והגבלת תנועה. העד ניסה להסביר כיצד הדברים מתיישבים, מסר מספר הסברים ולבסוף אמר שאינו מבין את הקשר בין טענותיו כלפי חברת הביטוח לבין התצהיר שמסר

בתובענה. ההסבר נשמע מתפתל, בלשון המעטה (עמ' 60 ש' 8 עד עמ' 61 ש' 16).

לגבי הדירה בעיר X, בחקירתו הנגדית הודה כי מעולם לא היה בדירת התובעת בעיר X, אך טוען כי מדברי הנתבע הבין שהתגורר שם. (עמ' 68 ש' 26-119).

לגבי יחסיו עם התובעת, בחקירתו הנגדית טען כי שניהם ידידים טובים מאוד, הוא סייע לה להתכונן לדיון, נסעו יחד לאילת ולפראג במימונו ויחסיהם האינטימיים אינם ענינו של איש. בהמשך עומת עם תצהיר שהגיש במסגרת תביעתו כלפי חברת הביטוח בגין התאונה שעבר, בה טען כי התובעת סייעה לו לאחר שנפגע בתאונה, תמורת תשלום. כאשר נתבקש ליישב בין הגרסאות, ניסה להעביר מסר לפיו אין לקשור בין תצהירו לצורך העניין הביטוחי לבין תצהירו לצורך תובענה זו. (עמ' 62 ש' 21 - עמ' 64 ש' 25).

באשר לדירה ברחוב ב' בעיר Y, בתצהירו טען כי ידע שהתובעת התגוררה שם עם הנתבע ואף ראה את בנה של התובעת משחק יחד עם ילדיה של עו"ד א.ב., בת זוגו לשעבר. ואולם, בחקירתו הנגדית הודה כי יחסיו עם עו"ד א.ב. החלו רק בשנת 2004, קרי - כאשר התובעת כלל לא התגוררה שם, כי אם בבית הנתבע ברח' א'. כאשר נתבקש ליישב את הסתירה, ניסה לטעון כי כוונתו היתה לכך שזיהה את הילד אך לא את אימו.

באשר לקשריו עם עו"ד א.ב. - בתצהיר עדותו הראשית טען כי כאשר פנה אליו הנתבע וביקש עורכת דין, מסר לו את פרטיה של עו"ד א.ב.. הוא עצמו נפרד מעו"ד א.ב. על רקע משבר אמון. ביום 23.4.07 (היינו, לאחר הסכם הפירוד) עברה עו"ד א.ב. להתגורר בבית הנתבע, כעבור כשלושה חודשים נישאו ובהמשך נולדה ביתם המשותפת.

הכחיש כי הוא זה שעודד את התובעת להגיש תביעה כנגד הנתבע, ואף הכחיש קשר בין תביעה זו לתביעה שהגישה כנגדו עו"ד א.ב.. (עמ' 65 ש' 4 עד עמ' 66 ש' 25).

עדותו היתה מכוונת מטרה והיא חיזוק עדות התובעת, תוך שינוי המציאות לפי הצורך. טענותיו העובדתיות נתגלו כסותרות נתונים קיימים, ועל כן לא ניתן לייחס להן משקל.

4.ד. עדות ג.ס. - בן זוגה השלישי של התובעת:

היכרותו עם הנתבע, על פי תצהירו, נוצרה כאשר היתה בבעלותו חנות לאופנועי ים, בה היה הנתבע לקוח. אותה עת, בת זוגו של העד היתה הגבבי ו.ק. חברתה של התובעת. לבקשת הנתבע, ערך היכרות בינו לבין התובעת. זמן קצר לאחר מכן עברו לתגורר יחדיו בעיר X ולאחר מכן בעיר Y, שם גם ביקרו אותם הוא ובת זוגו.

בחקירתו הנגדית הודה כי סייע לנתבע במכירת ביתו ברח' צ' בעיר Y, אך לא היה מעורב ברכישת הבית בא' (עמ' 71 ש' 32 - עמ' 72 ש' 3 ועמ' 75 ש' 27-19).

קשריו עם התובעת, על פי הודאתו בחקירתו הנגדית, נוצרו לאחר שנפרדה מבן זוגה הקודם מ.ג., ואף טס עימה לקפריסין, על חשבונו (עמ' 70 ש' 7-17).

העד טען כי ו' (בת זוגו הקודמת), היתה חברתה הטובה של התובעת, אך הכחיש כי השתיים נהגו לשתות יחד אלכוהול (עמ' 72 ש' 29 - עמ' 73 ש' 2). העד סירב למספר פרטים אודות יחסיו האינטימיים עם התובעת והכחיש קיום קשר מקביל עם התובעת ועם חברתה (וכלשונו: "לא היה ולא נברא, תודה על הפרגון" (עמ' 73 ש' 22-26).

מעבר לכך, אינו יודע מה היתה התנהלותם הכספית של התובעת והנתבע בתקופת חייהם המשותפים (עמ' 72 ש' 29 עד עמ' 74 ש' 29).

נראה היה כי זוכר מעט מתקופת ההיכרות המוקדמת בינו לבין הנתבע, אך חש צורך לסייע לתובעת, אשר היתה בת זוגו אותה עת.

5.ד. עדות ו.ק. - חברתה של התובעת:

היכרותה עם התובעת, על פי תצהירה, החלה כאשר עלו יחד ארצה, למדו באולפן כחצי שנה, עבדו ובילו. בשנת 1998 הכירה את ג.ס., שהיה חברו של הנתבע. הנתבע ביקש ממנה להכיר לו את התובעת וכך היה. בחקירתה הנגדית הודתה כי בארוחות ערב משותפות לגמו משקאות אלכוהוליים, אך הכחישה שתיה לשכרה (עמ' 81 ש' 2-7).

בתצהירה טענה כי כעבור מספר חדשים עבר הנתבע להתגורר בבית התובעת בעיר X ושם נהגו היא וג.ס. לפגוש בתובעת ובנתבע. בביקוריה התרשמה מהקשר החם בין הנתבע לבנה של התובעת ובין התובעת לילדיו של הנתבע. בחקירתה הנגדית טענה כי ידעה היטב שהנתבע קיבל טיפולי פיזיותרפיה בבית התובעת בעיר X בשל פריצת הדיסק שעבר, מידי פיזיותרפיסט מעיר X. (עמ' 83 ש' 27-30).

בתצהירה טענה כי בהמשך, עברו התובעת והנתבע להתגורר בדירתה השכורה בעיר Y, ואז נותק הקשר ביניהן. בחקירתה הנגדית הודתה כי כבר בשנת 2001 נפסק הקשר בינה לבין התובעת (עמ' 78 ש' 30), עד לניתוקו. הודתה כי מעולם לא היתה בדירתה השכורה של התובעת בעיר Y (עמ' 82 ש' 33 - עמ' 33 ש' 17).

התרשמתי כי נראה כי העדה העידה מתוך כוונה לתמוך בתובעת. מובן כי הצהרותיה לגבי תקופה בה כלל לא היתה בקשר עם התובעת, נטולת משקל.

6.ד. עדות א.ט. - חברתה של התובעת:

היכרותה עם התובעת, על פי תצהירה, החלה בשנת 1999, עת עבדו יחדיו בחנות של רשת מוכרת, ואף בילו יחד גם לאחר שעות העבודה. בחקירתה הנגדית, טענה כי עודנה חברתה של התובעת. הודתה כי במהלך עבודתן, התובעת משוחחת עם לקוחות בעברית (עמ' 117 ש' 29 - עמ' 118 ש' 2). בתחילת עבודתה במשביר התגוררה התובעת בעיר X ולעיר Y עברה רק בשנת 2001 (עמ' 114-115).

בתצהירה ציינה כי יודעת שהתובעת התגוררה עם הנתבע בדירתה השכורה בעיר Y, בה ביקרה מספר פעמים, לקראת יציאה לבילוי משותף. זוכרת מזרן מונח בסלון אשר נועד לנתבע, בשל הפגיעה בגבו. הכירה אף את בני המשפחה של הנתבע והוזמנה לאירועים משפחתיים. בחקירתה הנגדית חזרה על טענתה בדבר המגורים המשותפים בעיר Y, יחד עם בנה של התובעת, אך אינה יודעת בוודאות אם גם ילדי הנתבע התגוררו שם (עמ' 118 ש' 22 - עמ' 119 ש' 32). יצויין כי לא ניתן להסתמך על מספר ביקורים לקראת בילוי משותף כעדות לחיים משותפים.

בתצהירה מתייחסת גם לתקופה בה התגורר הצדדים בביתו החדש של הנתבע בעיר Y (מציינת את רח' אחר בעיר Y ובחקירתה הנגדית מודה כי שגתה בשם, אך כוונתה לבית ברח' א' (עמ' 116 ש' 22 - עמ' 117 ש' 4). בחקירתה הנגדית נשאלה האם התובעת שמחה כשעברה להתגורר בבית הנתבע, והשיבה (עמ' 116 ש' 18):

”בטח שהיא שמחה, הם היו זוג שהתחילו לגור יחד”.

מכאן כי אף בעיניה, חייהם המשותפים של הצדדים כזוג של ממש, החלו כאשר עברו להתגורר יחדיו בבית הנתבע.

באשר למערכת היחסים בין התובעת לבין הנתבע: בתצהירה תיארה מערכת יחסים טובה ואוהבת בין הצדדים, כאשר בנה של התובעת התייחס לנתבע כאל אביו, ואף ביקש להצמיד לעצמו את שם משפחתו של הנתבע. בחקירתה הנגדית הודתה כי ידוע לה על מספר מריבות בין התובעת לנתבע בעטיין עזבה את ביתו לזמן מה, בשל כך שהתובעת רצתה בחתונה אך הנתבע אמר שאינו מעוניין בכך (עמ' 120 ש' 3-7). אינה יודעת מדוע התובעת עזבה את הנתבע במרץ 2007, אך יודעת כי נפרדו מספר פעמים קודם לכן (עמ' 121 ש' 10-11).

התרשמתי כי העדה משיחה לפי תומה, על פי הידוע לה, ללא תחושת מחוייבות כלשהיא.

7.ד. עדות ל.ק. - אם התובעת

לגבי הדירות השכורות ב עיר X ובעיר Y, בתצהיר עדותה הראשית טוענת כי התובעת והנתבע התגוררו יחדיו בדירות הללו, היא ובעלה התארחו פעמים רבות בעיר X ובעיר Y, והצדדים התארחו פעמים רבות בביתם בעיר X. בחקירתה הנגדית לא זכרה מהו המועד בו התגוררה התובעת בכל אחת מהדירות השכורות. עם זאת, זכרה כי הנתבע התגורר עימה בעיר X, עת השכיר דירתו בשל קשיים כלכליים (עמ' 87 ש' 6-27).

בחקירתה הנגדית, הודתה כי משך כל השנים ניהלו חשבונות בנק נפרדים וביתה קיבלה קצבת הבטחת הכנסה כאם חד הורית. עוד ידוע לה כי טרם המעבר לבית ברח' א' חתמו התובעת והנתבע על הסכם לפיו הבית שייך לנתבע. (עמ' 92 כולו).

לגבי הבית ברח' א' בעיר Y, בתצהירה טענה כי כאשר עברו אליו, התובעת בחרה את כלל הפריטים, ועיצבה את הבית. לתצהירה צורפו תמונות רבות המתארות את הווי החיים המשפחתי. בחקירתה הנגדית לא ידעה מהם פרטי רכישת המגרש בעיר Y, אך ידעה כי ביתה בחרה את פרטי עיצוב הפנים (עמ' 89 ש' 13 - עמ' 90 ש' 14).

לגבי מערכת היחסים בין התובעת לבין הנתבע, בתצהירה היא ובעלה ראו בנתבע בן לכל דבר ובנה של התובעת ראה בו אב לכל דבר. מתארת ארוחות משפחתיות, טיולים משותפים ומערכת יחסים חמה וקרובה אף עם כלל בני המשפחה המורחבת, לרבות אירועים משפחתיים כגון חתונות. עם זאת, ציינה כי במהלך התקופה המשותפת התעורר ויכוח בשאלת חתונתם של הצדדים, התובעת הגיעה לביתם (ככל הנראה למספר ימים) ואז הגיע הנתבע עם זר פרחים וביקש מהתובעת לחזור אליו, תוך שהוא מבטיח שיתחתנו. ביום 8.3.07, יום האשה הבינלאומי, ביתה הגיעה כדי לבקרה יחד עם הנכד, ובמוצ"ש כאשר בעלה השיבם לביתם הנתבע לא איפשר להם להיכנס הביתה, ואף לא לקחת ביגוד וציוד שנדרש לבן לבית הספר. התובעת

נאלצה ללוות בגדים מחברותיה. בביתו של הנתבע נותרו חפצים אישיים, שבסופו של דבר הועברו אליה בשקיות אשפה. על כן, חשה מושפלת.

בחקירתה הנגדית, הודתה כי בדיוק במועד זה נחתם הסכם הפירוד בין התובעת לבין הנתבע, כאשר הויכוח ביניהם החל כחודש קודם לכן, כאשר הנתבע הודיע שאינו מעוניין בילד משותף. התובעת התגוררה בביתם כשבוע, לאחר מכן הנתבע הגיע עם זר פרחים והבטיח שיתחתנו. התובעת חזרה לבית הנתבע וביום 8.3.07 שוב הגיעה לבית הוריה. עדיין אינה מבינה כיצד הנתבע מסוגל היה "לזרוק אותה" ולא לאפשר לה להיכנס לביתו על מנת לאסוף חפצים וביגוד בסיסי (עמ' 93 ש' 8 - עמ' 94 ש' 22).

מ.ג., לטענתה, עזר לביתה לאחר פרידתה מהנתבע, בילה איתה באילת ובפראג על חשבוננו, ואף מימן את ההליך המשפטי שמנהלת כלפי הנתבע. (עמ' 94 ש' 25 - עמ' 95 ש' 11). הלה אף הסיע אותה לדיון הקודם לבית המשפט (עמ' 95 ש' 29-30).

עדותה התאפיינה בשכחה מוחלטת לגבי המועדים, ובזכרון מצויין לגבי הפרטים נשוא התובענה. הפערים הללו לא תרמו למהימנותה, בלשון המעטה.

8.ד. עדות הנוטריון עו"ד ש.מ. - עורך הסכם השיתוף

בעדותו מסר כי עוסק בעריכת דין מעל 30 שנה, וערך הסכמי ממון רבים, בהיותו נוטריון. באשר להסכמי ממון ככלל, לרב מקבל מהצדדים את פרטי ההסכמה, מעביר למזכירתו להדפסה, מזמן את הצדדים לפגישה נוספת, ולבסוף נחתם ההסכם. פעמים רבות צד אחד פונה ראשון, ולאחר מכן נערכת פגישה עם שני הצדדים, בה לעיתים עולות שאלות מקדמיות לגבי תקפו של ההסכם וכד' (עמ' 53 ש' 17 - עמ' 54 ש' 27).

באשר להסכם נשוא התובענה בעת חתימת ההסכם, זכור לו ששאל מה קורה עם הילדים, התובעת אמרה שבנה יתגורר עימם והנתבע התחייב לפרנס גם אותו, כל עוד גרים יחדיו, הנתבע אמר שילדיו עשויים להצטרף אליהם

בעתיד וגם עניין זה לא עורר כל קושי (עמ' 55 ש' 20-3). את שכר הטרחה שילם, ככל הנראה, הנתבע (עמ' 57 ש' 8-9).

באשר לתובעת, אינו זוכר כי היתה נתונה בלחץ כלשהוא, ועל כן גם לא הציע לה לפנות לעו"ד, דבר שלא היה מהסס לעשות לו היה חושד בכך. אמנם ראה כי רכושה דל, אך הדבר לא עורר כל קושי. (עמ' 55 ש' 21-30).

באשר לרכוש, הסביר כי קיימת הפרדה, ורק אם ירכשו נכס משותף, יימצא בבעלות שניהם. באשר לעברית, במשרדו נמצאת עו"ד דוברת רוסית, שהיא אף נוטריונית. מניח כי התובעת מכירה אותה. (עמ' 56 ש' 17-19).

בתום עדותו הוסיף עו"ד ש.מ. כי מצר על הסכסוך, ולו היו פונים אליו הצדדים יכול היה לסייע להם לפתור את העניין. עורכי הדין נתנו הסכמתם, ובעלי הדין הודיעו מיידית כי מסכימים לכך. בתום אותו דיון נקבע כי יפנו לעו"ד מ' לשם גישור (עמ' 58).

נראה כי עמדתם זו של בעלי הדין מעידה כאלף עדים על יושרו ואמינותו של עו"ד ש.מ. בכלל, ובעיני הצדדים בפרט. יצויין כי ב"כ השכילו להתייחס לעורך הדין הותיק והצנוע בכבוד הראוי לו, בידעם כי מדובר בעו"ד סבלני הנוהג משנה זהירות בכלל צעדיו, תוך נקיטת הגינות מלאה. עדותו היתה מהימנה ועקבית, כעולה מן הפרוטוקול.

9.ד. עדות עו"ד א.ב. :

בעניין הסכם הפירוד : על פי תצהירה, ראשון פנה אליה הנתבע, ביום 7.3.07 וביקש לערוך הסכם על יסוד הסכם חיי השיתוף שנערך בינו לבין בתובעת, אותו מסר לעוה"ד.

(יצויין כי בתצהיר צויין 7.3.08 ובחקירתה הנגדית תוקן המועד ל - 7.3.07) בחקירתה הנגדית ציינה כי הנתבע הוא שנשא בשכה"ט עבור ההסכם (עמ' 132 ש' 7-13).

למחרת היום על פי התצהיר, הגיעה התובעת למשרדה. בפגישה פירטה את המיטלטלין שרצונה לקחת, לרבות החדר של בנה, וציינה כי סכום שכר הדירה החדשי הינו \$400 ולא \$350 כפי שצויין בהסכם הראשוני. התובעת אף ביקשה לעיין בהסכם טרם החתימה.

בחקירתה הנגדית ציינה כי כאשר נכחה לדעת שהתובעת מתמהמהת בחתימת ההסכם, הסבירה לה שיכולה לקחתו לביתה, ולהיוועץ בחברים או בעו"ד טרם החתימה.

בפגישה ציינה התובעת שנמצאת שבועיים אצל אימה וחסר לה הציוד הדרוש לילד לבית הספר. כאשר נשאלה לגבי אלבומים ומזכרות - ציינה כי לקחה אותם (עמ' 123 - 125). את המיטלטלין המפורטים בהסכם, ביקשה להעביר להעביר לדירה ששכרה במועד מאוחר יותר, הואיל ודרשה מבעל הדירה להתקין בה מזגן וקרמיקה (עמ' 132 ש' 17-20).

ביום 11.7.07, על פי התצהיר, התייצבה התובעת במשרדה של עוה"ד על מנת לקבל השיק עבור שכר הדירה, אך עוה"ד לא נכחה במשרדה. למחרת בבוקר התייצבה התובעת במשרדה עם המתווך, חתמה על ההסכם ועל כך שהמתווך קיבל את השיק.

בחקירתה הנגדית, חזר על האמור בכתב ההגנה, לפיו מעבר לאמור בהסכם, העביר הנתבע לתובעת סכום נוסף בגובה 3,000 ₪. כאן המקום לציין כי ב"כ התובעת עצמו שואל: "מתי נודע לך לראשונה לגבי 3,000 ₪ הללו" וממשיך: "אם אומר לך שזה היה מספר ימים לאחר שמי ובעלך חתמו על ההסכם" (עמ' 132 ש' 14-32). יצויין כי השאלה עצמה היא מעין הודאת בעל דין בהעברת הסכום.

היכרותה הקודמת של עוה"ד עם התובעת, על פי תצהירה, יסודה בשכנות, הואיל ובעבר התגוררה מול דירתה ברח' ב' בעיר Y. בנה של התובעת התארח פעמים רבות בביתה של עוה"ד, כאשר המתין לאימו. עוה"ד מעולם לא ראתה את הנתבע בדירתה השכורה של התובעת. בסמוך למועד בו עזבה התובעת את הנתבע החלה ליצור קשר רומנטי עם בן זוגה הקודם של עוה"ד, מר מ.ג.. למעשה, עוה"ד פגשה את התובעת בדירה שכששכרו יחדיו היא

ומ.ג., כאשר נפרדה ממנו והגיעה לדירתם השכורה על מנת לאסוף את חפציה שלה.

באשר לקשר בין עוה"ד לבין הנתבע: בחקירתה הנגדית ציינה מספר פעמים כי הקשר הראשון בינה לבין הנתבע היה נוצר בעניין ההסכם בלבד. אותה עת עדיין התגוררה עם מר מ.ג. באותה דירה, למרות שהחליטו להיפרד. לאחר שנסתיים עניין ההסכם, פגש בה הנתבע באקראי כאשר ערכה קניות, התפתחה ביניהם שיחה, ורק לאחר מכן החל להתפתח הקשר ביניהם. את הדירה ששכרה יחד עם מ.ג. עזבה באפריל 2007 ובמאי 2007 עברה להתגורר עם הנתבע (עמ' 126 - 128).

עדוטה של עורכת הדין היתה סוערת מעט, בשל מעורבותה הרגשית בעניינו של הנתבע. עם זאת, התרשמתי כי תחילת הקשר בינה לבין הנתבע, היתה אכן על רקע מקצועי בלבד. נראה כי עוה"ד פעלה באופן ענייני על מנת לסיים את העניין בצורה מסודרת, מבלי להתערב, ועל פי ההנחיות שנמסרו לה הן בעניין שכר הדירה והן בעניין המיטלטלין.

10.ד. עדות מזכירתה של עו"ד א.ב.

הפגישה הראשונה עם התובעת, על פי תצהירה, אירעה ביום 8.3.07 (המועד המתוקן, על פי חקירתה הנגדית).

הפגישה השניה עם התובעת, על פי תצהירה, אירעה ביום 11.3.08, בו התקשרה התובעת כדי לברר האם הנתבע העביר את השיק, המזכירה השיבה לה שאינה יודעת ובהמשך מסרה כי עו"ד א.ב. מתעכבת בדיון בבית המשפט בבאר שבע ולא ברור מתי תשוב. למחרת בבוקר התייצבה התובעת במשרד והמתינה לעוה"ד. כעבור מספר דקות הגיעו גם שני מתווכים. יחד נכנסו למשרדה של עוה"ד, המזכירה צילמה השיק, התובעת חתמה על הצילום והפגישה הסתיימה באוירה טובה.

בחקירתה הנגדית, הודתה כי התצהיר היה מוכן מראש, ונחתם בביתה של עוה"ד ברח' א' בעיר Y. עוד ציינה כי כיום אינה עובדת במשרדה של עוה"ד. מעבר לכך, חזרה על האמור בתצהיר, על פי הזכור לה (עמ' 106-112).

ד.11. עדות המתווך

בעניין פנייתה של התובעת אליו, בתצהירו ציין כי התעניינה בדירה להשכרה ומן השיחות עימה התרשם כי מבינה עברית היטב.

בעניין המפגש במשרדה של עו"ד א.ב., מציין בתצהירו כי אליה הגיע על מנת לקבל את השיק עבור דמי השכירות, וחתימתו על קבלת השיק. התובעת לחצה עליו להגיע למשרד על מנת לקבל הכסף, ונראתה מרוצה כאשר קיבלה אותו.

בעניין התנהלותה של התובעת, בחקירתו הנגדית נשאל האם התרשם כי נתונה בלחץ כלשהוא, והשיב כי התובעת היא שהלחיצה אותו לשמור לה את הדירה עד שתעביר לו את דמי השכירות, ואף דרשה בתוקף להזדרז ולהתקין מזגן (עמ' 100 ש' 6 - עמ' 105 ש' 2).

העד הדגיש מספר פעמים כי אינו קשור לעניין, התרשמתי כי מסר עדותו באופן נייטרלי.

ה. ממצאים ומסקנות:

נוכח שלל העדויות שהובאו לעיל, הממצאים העובדתיים הם כדלקמן:

מערכת ביחסים בין התובעת לבין הנתבע החל בשנת 1999. כאשר הכירו היתה התובעת אם לנער בן 15, עבדה בחנות בגדים, והתגוררה בדירה שכורה בעיר X. הנתבע, אותה עת, היה נשוי ואב לשני נערים בוגרים, עבד עם אחיו שהיה קבלן כבישים, והתגורר בביתו שברח' צ' בעיר Y.

לאחר זמן מה, התקרבו מעט, ומדי פעם בפעם לן הנתבע בדירתה השכורה של התובעת בעיר X ואף השתתף מדי פעם ברכישת מצרכי מזון עבורה.

בשנת 2001 עברה התובעת להתגורר בעיר Y, בשל שינוי במקום עבודתה. הנתבע לן מדי פעם בדירתה השכורה של התובעת בעיר Y, אך עדיין נשמרה ביניהם הפרדה רכושית מלאה: כל אחד מהם הפקיד משכורתו לחשבון בנק נפרד, דמי השכירות שולמו במלואם על ידי התובעת, והנתבע השתתף מדי פעם ברכישת מצרכי מזון.

במהלך תקופה זו, ואף לאחר מכן, ריחף סימן שאלה תמידי מעל מערכת היחסים של הצדדים: האם יינשאו ויביאו ילד משותף, אם לאו? התובעת התאוותה לכך בכל ליבה, בעוד הנתבע לא היה מעוניין בכך, מטעמיו שלו. התובעת הודתה בכך בחקירתה הנגדית של התובעת, חברתה הקרובה של התובעת הודתה בכך, ואף אימה הודתה בכך.

במקביל, מכר הנתבע דירתו ברח' צ' בעיר Y, רכש מגרש ברח' א' בעיר Y, והחל בבניית ביתו. כאשר היה הבית מוכן, ברור היה כי יישאר בבעלותו (על פי הודאת התובעת עצמה), אך יעמוד גם לשימוש התובעת, באופן בו יתגורר בו שניהם באופן קבוע. בנקודת זמן זו, החליטו למסד את הקשר ביניהם. חברתה של התובעת אף היא ציינה כי התובעת היתה נרגשת לקראת המעבר, בהיותם בני זוג שבאותה עת החלו את חייהם המשותפים, הלכה למעשה.

באותה נקודת זמן, התובעת עדיין היתה מעוניינת להמשיך בחייה המשותפים עם הנתבע, מתוך תקווה כי חרף המחלוקות שהיו עד אותה עת, עם המעבר למגורים משותפים דרך קבע יישא אותה הנתבע לאשה ויחד יביאו לעולם ילד משותף ויקימו את משפחתם שלהם. הנתבע אף הוא היה מעוניין להמשיך לחיות עם התובעת, אך לא היה מעוניין להתחייב לנישואין. למוד ניסיון (מנישואיו הקודמים), ועל רקע הויכוחים החוזרים והנשנים בעניין החתונה והילד המשותף, מעוניין היה לשמור על הפרדה רכושית.

במצב דברים זה, פנה לנוטריון עוה"ד ש.מ. על מנת שיערוך ביניהם הסכם ממון. הצדדים הוזמנו לפגישה, בה קיבלו הסבר מלא בעניין ההסכם ומשמעותו, לרבות חלוקת רכוש מלאה. הנוטריון אף בירר האם ישנם ילדים למי מן הצדדים וההסכם נערך מתוך הבנה כי הבית פתוח אף לילדיהם של הצדדים, ללא כל הגבלה. התובעת, דוברת השפה העברית, הבינה היטב

משמעות האמור בהסכם (על פי הודאתה שלה), חתמה עליו ואף ראתה בכך צעד בונה אמון.

ההסכם שיקף את מצב הדברים בפועל, עובר לחתימתו, היינו - בבעלות התובעת המיטלטלין המפורטים בהסכם, בעוד בבעלות הנתבע הדירה שבנה, מכונית וחשבונות בנק. כל אחד מן הצדדים יישאר הבעלים של הזכויות שהיו לו ערב חתימת ההסכם; במקרה של פירוד לא יחול שיתוף בנכסים ולא יהא חיוב במזונות, למעט תשלום שכר דירה לשנה בגובה \$350.

מדובר איפוא בבחירה מודעת של שני אנשים בוגרים, בעלי ניסיון במערכת יחסית זוגית קודמת. כל אחד מהם שקל את השיקולים הדרושים לו, וחתם על ההסכם מתוך הסכמה מלאה ומודעות גמורה.

הצדדים אכן עברו לבית ברח' א' בעיר Y, יחד עם בנה של התובעת, וחלק ניכר מהזמן אף עם ילדיו של הנתבע. גם כאן, שמרו על הפרדה רכושית מלאה: כל אחד מהם הפקיד משכורתו לחשבון הבנק שלו, ללא כל חשבון בנק משותף. התובעת עבדה בחנות בגדים בעוד הנתבע עבד כקבלן כבישים. משכורתו מימנה את כלל הוצאות הבית השוטפות, לרבות מזון ותשלומי אחזקת הבית, בעוד משכורתה מימנה בעיקר את צרכיה האישיים, לרבות הוצאות ביגוד. נמצא, איפוא, כי גם לאחר חתימת ההסכם, הצדדים המשיכו להתנהל כפי שהתנהלו קודם לכן, ובאופן התואם את הוראות ההסכם.

גם בתקופת המגורים המשותפים ברח' א', רבצה מעל ראשם עננת הויכוח התמידי בעניין חתונה וילד משותף, כאשר התובעת דורשת קיומם בעוד הנתבע מתנגד לדרישה זו. מריבות אלה גרמו מדי פעם לתובעת לעזוב את הבית ולעבור לבית אימה בעיר X למספר ימים, על מנת להירגע. כעבור מספר ימים, שבה לחיקו של הנתבע, אם בשל מחוות פיוס מצידו, ואם בשל רצונה שלה.

בתחילת שנת 2007 הגיעו ויכוחים אלה אל שיאם, והתובעת עזבה לבית אימה למשך למעלה משבוע. הנתבע ניסה לפייסה, אף משהתברר לה כי אין בכוחו להינשא ולהביא ילד משותף, אף לא בעתיד, החליטה להיפרד ממנו סופית. לפיכך, נטלה מספר חפצים ועברה לבית אימה.

בשלב זה, ביום 7.3.07 פנה הנתבע לעורכת דין על מנת שתערוך הסכם המסדיר את הפירוד על פי הסכם הממון. למחרת, ביום 8.3.07, התובעת הוזמנה למשרדה של עורכת הדין, הוסיפה להסכם את המיטלטלין שרצתה, ואף ביקשה להעלות את סכום שכר הדירה מ - \$350 ל - \$400 לחודש, למשך שנה. באותו יום שבה התובעת לבית אימה בעיר X (על פי הודאת האם עצמה), אך לקראת ערב החליטה כי עליה ליטול מספר חפצים מהבית ברח' א'. כשהגיעה לשם, נתקלה בדלת סגורה. פגועה עד מאוד התקשרה לחברתה שהגיעה לאסוף אותה, נסעה לביתה ולמחרת שבה לבית אימה.

במקביל, חיפשה דירה עבודה ועבור בנה, ואכן עלה בידה למצוא דירה מוצלחת, בעלות גבוהה מעט יותר מהמתוכנן, אשר בעליה אף התחייב בפניה להתקין בה מזגן ולשפץ הקרמיקה. הנתבע, אשר ככל הנראה הבין כי התנהגותו באותו ערב לא היתה נאותה, הסכים לדרישתה להעלות את הסכום הנדרש מ - \$350 ל - \$400, הסכים לאפשר לה לקחת את המיטלטלין בהם חפצה, ואף העביר לה 3,000 ₪ באמצעות בנה.

כעבור מספר ימים הגיעה התובעת למשרדה של עורכת הדין, יחד עם שני מתווכים, חתמה על הסכם הפירוד, אישרה קבלת השיק עבור שכר הדירה ומסירתו למתווך, ופנתה לדרכה. לאחר שבעל הדירה השכורה התקין בה את המזגן והחליף את אריחי הקרמיקה כנדרש, ביקשה להעביר לשם את המיטלטלין על פי ההסכם, ואת שאר חפציה האישיים. הנתבע העביר אליה את הציוד האמור, ובכך נסתיים העניין.

האם נתקיימו היסודות הדרושים לביסוס עילת העושק? התשובה היא בשלילה:

ראשית, התובעת לא היתה נתונה בכל מצוקה, חולשה שכלית או גופנית, כי אם במצב בו בחרה להמשיך לחלוק חייה עם הנתבע חרף העובדה שהעתיד המשותף אינו ברור. בכל נקודת זמן יכולה היתה לבחור לקום וללכת, כפי שלבסוף עשתה. התובעת היא אשה אלגנטית ושבירית למראה, אך עצמאית לחלוטין. כפי שלאחר הפרידה נמצא לה בן זוג אחר, ובמהלך הדיונים בן זוג נוסף, כך חפשית היתה לעשות כל שברצונה לגבי ההסכם.

ההסכם נערך בנקודת זמן בה החליטו הצדדים למסד יחסיהם, ולא ניתן לומר כי קודם לכן חיו כידועים בציבור, הן מבחינת התנהלותם הכספית והן מבחינת רצינות כוונותיהם.

שנית, הנתבע לא ניצל מצבה על מנת לגרום לה להתקשר בחוזה. עתידם המשותף לא היה ברור כלל ועיקר, וכל שרצה הוא להגן על רכושו, על מנת שלא יתפרש המעבר לבית שבנה בממונו שלו, מיגיע כפיו, כהסכמה לחלוקת כלל הרכוש המשותף. הנתבע אף הוא בעל ניסיון בניהול מערכות יחסים, וחשש לרכושו.

שלישית, ותנאי הסכם הממון אינם גרועים במידה בלתי סבירה מן המקובל. לא זו אף זו, הסכם מן הסוג שנערך בין הצדדים, משקף הסכמים רבים הנערכים בין צדדים הנערכים לקראת "פרק ב'" בחייהם הזוגיים. למודי ניסיון, מנסים לשמור על הרכוש שצברו בזיעת אפם, שמא ימצאו עצמם נאלצים לחלוק בו. זאת ועוד, תוספת בדבר תשלום שכר דירה אינה חזון נפרץ, והיא משקפת התחשבות - מחד, תוך הבהרה כי ניתן יהיה לספק "מעבר הרך" לקראת המגורים בנפרד - מאידך.

כך גם לגבי הסכם הפירוד: הלכה למעשה, מדובר בהסכם לביצוע הסכם הממון, אשר תוצאותיו טובות יותר מן האמור בהסכם הממון עצמו, בשלושה עניינים:

האחד הוא גובה שכר הדירה, שכן בפועל שולם לפי \$ 400 לחודש, במקום \$ 350 לחודש; השני הוא היקף המיטלטליו, שכללו גם כאלה שאינם מופיעים ברשימה שבהסכם הממון; השלישי הוא העובדה שהנתבע העביר למבקשת 3,000 ש"ח במזומן דרך בנה.

המסקנה היא כי לא היה כל עושק באף אחד מן ההסכמים.

סיפור המשנה הנוגע למערכת היחסים שקשר כל אחד מן הצדדים לאחר הפירוד, והעובדה כי "הפרטנר" לאותה מערכת יחסים, אינו אלא זוג השכנים שהתגורר מול דירתה השכורה של התובעת בעיר Y, הוא אמנם

סיפור המוסיף צבע לעלילה העיקרית, אך אין בו כל נפקות משפטית. העובדה כי עורכת הדין אשר טיפלה בהסכם השכירות הפכה לימים לרעייתו של הנתבע, אף היא אינה רלוונטית, הואיל ובמהלך עריכת ההסכם טרם נקשר ביניהם קשר רומנטי, והתנהלותה היתה מקצועית ועניינית. העובדה כי בן זוגה הקודם של עורכת הדין קשר קשר עם התובעת מיד לאחר פרידתה מהנתבע, אף היא חסרת משמעות, בין אם עודד אותה להגיש את התביעה, בין אם לאו; בין אם עשה זאת עקב התביעה שהגישה נגדו בת זוגו לשעבר, ובין אם מטעמים אחרים.

הנה כי כן, ענין לנו באיש ואשה, הורים לילדים, אשר נפגשו באמצע החיים, ניסו לחיות יחדיו וכעבור כשלוש שנים החליטו למסד יחסיהם, כל אחד מטעמיו שלו. היא קיוותה להתחתן והוא רצה לשמור על רכושו.

כל אחד מהם ערך לעצמו את רשימת "הבעד והבנגד" (אם להשתמש בלשונו הציורית של הסופר מאיר שלו בספרו "יונה ונער") ולבסוף חתמו על הסכם ממון, תוך הפרדת הרכוש הקיים, ותוך הבטחת קורת גג לשנה למקרה פירוד.

חיי השיתוף מיצו את עצמם, ועל כן נפרדו על פי האמור בהסכם הממון, במסגרת הסכם פירוד, אשר התנאים שנקבעו בו לבסוף טובים מאלה שנקבעו בהסכם השיתוף. אין כל עילה לביטול ההסכמים הללו, עושק לא היה כאן, ואף לא עילת ביטול אחרת.

למעלה מן הצורך ייאמר כי אלמלא אושר כדין הסכם השיתוף יש להניח כי מצבה של התובעת לא היה טוב יותר: על מנת לזכות בחלק מן הרכוש המשותף, יש להוכיח כוונת שיתוף בנכסים, וכזו לא היתה כאן, נוכח ההפרדה המוחלטת שנקטו, נוכח חוסר היציבות בה התאפיינו חייהם המשותפים ונוכח העמדה המובעת בהסכם; זאת ועוד, על מנת לזכות במזונות אשה לאחר הפירוד, בהעדר דין האישי, יש להוכיח קיומו של חריג יוצא דופן בגינו היתה כוונה מפורשת לכך, ואף להוכיח המשך חיים משותפים ללא תנאי, שאינם כאן.

סוף דבר, התוצאה היא כדלקמן:

1. הסכם השיתוף והסכם הפירוד תקפים, מבוצעים, ועל כן איש מהם אינו חב דבר לרעהו.
2. התביעה למזונות אשה והתביעה לקבלת מחצית הרכוש - נדחות.
3. התובעת תישא בהוצאות התובע בגובה 10,000 ₪ לתשלום תוך 30 יום. ב"כ התובעת יעץ לה מספר פעמים לסיים התובענה בהסכמה, אך התובעת לא הקשיבה לו, וחבל שכך.

הותר לפרסום ללא פרטים מזהים ביום 11.2.14.

ניתן ביום 2.2.14